

[Indenrigsministeren.]

paa 267 Kvadratalen; det var altsaa en Forhøjelse fra 32 Kr. til 40 Kr. pr. Kvadratalen. Jeg skal endvidere nævne, at den paagældende Lejer dengang over for Offentligheden gennem Pressen udtalte, at naar den daværende Formand for Grundejerforeningen, Konstruktør Rasmussen, havde fremdraget dette Spørgsmaal, saa var han utilfreds dermed, idet han dengang over for sin Ejer betonede, at han havde været tilfreds, medens han havde boet hos denne Ejer, og de skiltes, som han udtrykte det, forhaabentlig som gode Venner, i det mindste gjaldt det for hans Vedkommende. Bare det altid kunde siges om de Lejere, der flytter fra københavnske Ejeres Ejendomme, at de skiltes fra Ejerne som gode Venner!

Men Kærnen i hele dette Spørgsmaal er, som sagt, den: vil man flytte disse Millioner fra den ene Del af Befolkningen over til den anden. Det gælder Lejerne, det gælder de almindelige Lejere, det gælder de handlende, de næringsdrivende her i København. Og maa jeg med Hensyn til det sidste Forhold, Spørgsmaalet om Handelsstanden, sige, at jeg har læst den Udtalelse, som De københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation har sendt til Folketingsudvalget, med megen Glæde, fordi man om Indholdet af denne Udtalelse kan sige, at den kan være et Mønster for Erhvervsenhvervelser til Lovgivningsmagten. Indholdet af denne Udtalelse er nemlig af en saadan Karakter, at den kun gaar ud paa at værne egne Interesser samtidig med, at man erklærer sig rede til ikke at gaa andres Interesser for nær.

Denne Udtalelse er i sjælden Grad nøgtern. Her sættes Fingeren paa netop de Spørgsmaal, som har aktuel Interesse og som vil faa Interesse ogsaa i kommende Tider paa dette Omraade. Den siger: Det kan ikke være i Overensstemmelse med Nutidens Retsbegreber, at disse næringsdrivende, fordi de kun er Lejere, skal øve deres Gerning under den Utryghedsfølelse, som Faren for en Opsigelse med faa Maaneders Varsel altid vil føre med sig. Man siger: Det har altid været Statens Opgave at værgede svagere mod de stærkeres Overgreb og at skabe et Værn om en selvstændig Middelstand.

Ud fra denne Forstaaelse — og det falder i og for sig sammen med noget af det, det ærede Medlem Hr. Holstein sagde — er der i Tidens Løb udformet og udbygget en Landbolovgivning, der har haft meget gennemgribende og lykkelige Følger for

Landbostanden. Og saa appellerer Handelsstanden til Lovgivningsmagten ved at sige, at Lovgiverne bør have den samme Interesse for Byernes Middelstand; med Bybefolkningens hastige Vækst kan en Forsømmelse heraf i det lange Løb blive skæbnesvanger for Samfundets rolige Udvikling.

Det er interessant at se, at den Betragtning, som her lægges til Grund, ogsaa lægges til Grund i en Spidsartikel, der forleden Dag stod i „Berlingske Tidende“, en Artikel, hvor man ganske afgjort, tog Standpunkt for tilsvarende Synspunkter, idet dette konservative Blad siger, at en Lovgivning paa dette Omraade har samme Formaals, som den gamle Fæstelovgivning:

„den er motiveret i den almindelige samfundsøkonomiske Interesse, der knytter sig til, at en Mand kan drive sin Forretning uforstyrret og med Sikkerhed for, at han selv kommer til at nyde Frugterne af sit Arbejde. Uden en saadan Beskyttelse kan der forekomme Tilfælde, hvor en Mand har oparbejdet en Kundekreds eller paa anden Maade har truffet vigtige Dispositioner, der er knyttet til Stedet, og hvor Husejeren, vidende om Værdien af disse Ting, med Held søger at afpresse ham en Del af Fordelen herved gennem en forhøjet Husleje.“

En saadan Lovgivning, siger Bladet, er derfor særdeles velbegrundet.

„Om de i saa Henseende gældende Regler er vidtgaaende nok eller i det hele taget træffer det rette, kan diskuteres. Forholdet er betydelig mere kompliceret end med Hensyn til det gamle Fæstevæsen.“

Der er ingen, der vil undre sig over, at efter denne saglige Bemærkning drager dette Blad, der tilsyneladende skrives paa Gummielastikum, den Slutning, at en Huslejelovgivning nu maa bortfalde for Københavns Vedkommende.

Det, jeg her har nævnt, Udtalelsen fra Handelsstandsforeningen og Omtalen i det konservative Blad, saa længe dette holder sig paa det saglige Omraade, er Beviser paa, at man tager fejl, hvis man tror, at dette Spørgsmaal vil gaa ud af den politiske Dagsorden. Det er tillige et Udtryk for, at de ærede Medlemmer, der tillader sig at sige om dette Spørgsmaal, at det er et Spørgsmaal, som Regeringen og Regeringspartierne anvender for at pleje sine partipolitiske Interesser, overhovedet ikke forstaar, hvad der foregaar paa dette Omraade.

Det er i øvrigt blevet fortalt mig — jeg har ikke set det omtalt i Pressen — af